

## "El diàleg polític sempre està obert, però no amb ETA"

ENRIC HERNÁNDEZ / JOAN M. PERDIGÓ  
EL PERIODICO DE CATALUNYA 3 I 4 DE JUNY DE 2006

**NAIXEMENT:** VALLADOLID, 1960  
**FAMÍLIA:** CASAT AMB SONSOLES ESPINOSA. TENEN DUES FILLES  
**ESTUDIS:** LLICENCIAT EN DRET  
**PROFESSIÓ:** PROFESSOR DE DRET CONSTITUCIONAL  
**TRAJECTÒRIA POLÍTICA:** DIPUTAT PER LA PROVÍNCIA DE LLEÓ DES DEL 1986, VA SER ELEGIT SECRETARI GENERAL DEL PSOE EL JULIOL DEL 2000.

**--La reunió del PSE amb Batasuna, encara que només sigui per demanar-li que rebutgi la violència, ¿no legitima com a interlocutora política una força il·legalitzada?**

--No caiguem en la simplificació de les paraules. Tots sabem que existeix una cosa que es diu l'esquerra *abertzale*, amb uns representants que en el seu dia van formar un partit ara il·legalitzat. I a aquests representants, a aquest conjunt de ciutadans, se'ls diu que han de rebutjar la violència i acceptar les regles del joc democràtic, on lliurement podran defensar totes les idees que vulguin.

**--Si aquest missatge ja s'ha transmès en públic, ¿per què el PSE ha decidit fer-ho cara a cara?**

--Després d'haver-se produït fets tan rellevants com l'alto el foc permanent, el PSE, que està treballant molt pel final de la violència, pren la decisió de dir-ho directament a Batasuna perquè ho vegin els ciutadans i els que donen suport a l'anomenada esquerra *abertzale*. És un gest que no només s'ha de respectar, sinó que serà positiu si, lògicament, té resultats favorables.

**--Tot i això, el simple anunci d'aquesta futura cita amb Batasuna ha generat una gran polèmica.**

--S'han produït reaccions insòlites, perquè aquesta reunió no té res a veure amb el terreny on estem, en el qual comunicaré al Congrés el diàleg amb ETA per al final de la violència. Això és al marge. S'hagués produït o no aquesta iniciativa del PSE, la negociació amb ETA, que és el problema de fons, té un recorregut i unes condicions clares que espero que tothom recolzi. S'ha de tenir perspectiva. Quan vaig parlar de l'horitzó de pau se'm va acusar d'ingenu, de no saber on anava, de donar joc als violents... Però en aquests moments hi ha un alto el foc permanent, la millor oportunitat per aconseguir la pau. No consentiré que ningú la posi en qüestió. No consentiré que els ciutadans perdin aquesta oportunitat.

**--Rajoy amenaça de retirar-li el seu suport si el PSE acaba parlant amb Batasuna.**

--El cap de l'oposició no pot fer política per impulsos sense un mínim de reflexió, encara menys en un tema en el qual tots estem implicats. La responsabilitat d'acabar amb la violència transcendeix un partit, un moment polític i fins i tot les pròximes eleccions. ¿Com pot trencar i retirar el seu suport a un procés de pau sense abans trucar-me per telèfon perquè li aclareixi què representa aquesta reunió i el seu abast? Primer s'ha de reflexionar i escoltar, i després decidir. Quan en política primer es decideix i després es reflexiona, les coses no acostumen a arribar a bon port.

**--¿L'actitud del PP pot alentir el procés? ¿Podria demorar la data en què anunciarà al Congrés l'inici del diàleg amb ETA?**

--La data no canviarà...

**--¿I quina és aquesta data?**

--Entendrà que abans l'he de comunicar formalment, però sí que li dic que ni el PP ni cap partit hauria de posar traves a l'inici d'un diàleg encaminat a aconseguir el final de la violència. Faré tot el que estigui a les meves mans per aclarir a Rajoy el que consideri convenient, però fixi's que ha anunciat la ruptura abans que comencin els contactes amb ETA. Sense que hagi passat res real ni tangible, el PP diu que trenca. No en vull treure conclusions; que ho facin els ciutadans.

**--Defineixi "final de la violència". ¿Hi ha d'haver un comunicat de dissolució d'ETA o n'hi hauria prou amb una comunicació verbal al Govern?**

--Sé que la pregunta pot tenir un gran interès periodístic i pot donar lloc a moltes especulacions, però des de la meua perspectiva no hi ha un model que puguem preestablir. Al final, el final de la violència depèn de la voluntat dels que l'han practicat. Aquesta voluntat s'haurà de manifestar; tinc idees sobre això, però seria poc sensat que les expliqués en aquest instant.

**--Recentment ha advertit que el final d'ETA requerirà generositat. ¿Està preparada la societat espanyola per assistir a l'excarceració de presos etarres amb delictes de sang?**

--La societat espanyola ha demostrat estar preparada per guanyar la convivència i tancar un procés tan dur i dramàtic com ha estat el de la violència d'ETA durant tants anys. En aquests moments és prematur i absurd parlar de possibles mesures de reinserció. Això només es podrà parlar, avaluar i valorar en funció de com transcorri el procés. Amb molta calma, amb molta responsabilitat i amb molta sensibilitat, i tothom hi ha de contribuir.

**--¿Serà necessari introduir canvis legals per culminar el procés de pau?**

--A dia d'avui no preveig la necessitat de fer reformes legislatives.

**--¿Coincideix amb Garzón que els jutges han de tenir en compte l'alto el foc en les seves actuacions?**

--Potser l'únic que no s'ha de pronunciar en cap cas sobre el que ha de fer o no el poder judicial és el president del Govern.

**--Encara que dijous passat es van salvar de la presó, els dirigents de Batasuna han alertat que les actuacions judicials contra ells poden engegar a rodar el procés de pau. ¿L'inquieten, aquestes amenaces?**

--Les rebutjo, em semblen absurdes. El procés de pau transcendeix la decisió de qualsevol òrgan judicial, que no poden determinar-lo ni poden condicionar-lo. Segur que no ho farà.

**--Si la negociació amb ETA i el diàleg polític són simultanis, ¿no poden contaminar-se entre si?**

--La negociació amb ETA se centrarà exclusivament en el final de la violència, i la millor taula per a la política són els Parlaments. La política té el seu àmbit institucional i els seus interlocutors, que són els partits reconeguts legalment i que accepten les regles del joc. Però el diàleg amb ETA serà sobre la desaparició de la violència.

**--El que passa és que ETA, en una entrevista recent, seguia condicionant el final de la violència a l'autodeterminació i l'annexió de Navarra. Sembla que les dues taules de diàleg es miraran de reüll.**

--El diàleg polític s'ha mantingut quan ETA estava activa i produïa moltíssim dolor, i també fa un any i mig, amb el *pla Ibarretxe*. En cada reunió del president amb el *lehendakari* o amb altres dirigents bascos es parla del futur d'Euskadi. El diàleg polític està sempre obert, però no serà amb ETA.

**--El PNB i Batasuna reivindiquen el dret dels bascos a decidir el seu futur i que l'Estat ho respecti. Plantejat així, ¿què ho diferencia del dret d'autodeterminació?**

--Els bascos, com els catalans, decidiran el seu futur dintre de la legalitat, que és l'única manera de decidir. La democràcia es basa en dos pilars: la voluntat del poble i les regles, la legalitat. Cap s'anteposa a l'altra. Per descomptat, si el

procés polític evoluciona, en el futur els ciutadans bascos decidiran, però sempre dintre de la legalitat. Això és elemental, és bàsic.

**--Però el nacionalisme basc rebutja ingerències de l'Estat...**

--Quan es parla del dret a decidir, ¿què es vol dir? En una societat plural com la basca no se la pot exposar a un xoc d'identitats, no se la pot obligar a explicar si un se sent d'una manera o d'una altra. Això és un immens error. Les identitats hi són per compartir-se i acordar-se. S'ha d'arribar a un acord entre els partits que reflecteixi al màxim el que és Euskadi i la seva relació amb Espanya dins de l'Estat. L'altre camí és un camí radicalment equivocat.

**--Josu Jon Imaz, president del PNB, ha encunyat la frase ni imposar ni impedir...**

--I ser per decidir...

**--Exacte. El que batega en aquestes frases és que no hi hagi una minoria de bloqueig, en clara referència al PP, que veti aquest pacte polític. ¿Quina majoria requereix Euskadi per refundar la seva convivència?**

--Una majoria àmplia, que reflecteixi la pluralitat: la identitat més pròxima al que representa el nacionalisme i la que està més pròxima a un autonomisme avançat. Una majoria que creui els espectres ideològics, i no dic transversal perquè em sona molt malament. Una majoria que travessi. I si travessa, uneix, com el fil que és capaç de cosir. Si només arriba fins a la meitat, trenca, divideix i separa.

**--¿En aquest "autonomisme avançat", hi inclou també el PP?**

--El PP segurament estarà en el *no preventiu*, i amb el temps, si les coses van bé, anirà acceptant l'acord. Aquesta és una etapa amb seriosos problemes d'identitat per al PP. Però s'anirà aclarint.

**--Quan l'esquerra *abertzale* tingui un partit legal, ¿els socialistes estaran oberts al diàleg polític i a firmar pactes amb ella?**

--Al diàleg polític, sí. Els pactes amb l'esquerra *abertzale*, de moment, seran difícils.

**--¿Per les seves idees o pel seu passat?**

--Pel que representa, tot i que els dos factors hi influeixen. Però el diàleg polític, encara que no s'arribi a acords, té la força atractiva de la convivència. És una força d'atracció per a la convivència i per a les regles democràtiques, per a la defensa d'aquestes regles. Per tant, si l'esquerra *abertzale* està disposada a fer el pas que tanta gent li reclama i comença a tenir capacitat de diàleg, serà un bon camí per a la millora de la convivència social que Euskadi tant necessita.

## **"La seguretat pública ha d'arribar a tots els ciutadans"**

La inseguretat ciutadana, la immigració irregular, la marxa de l'economia i la política exterior també van tenir cabuda en l'entrevista. El president desdramatitza la situació creada pels robatoris violents en vivendes catalanes i exclou que la societat espanyola, immunitzada contra els brots xenòfobs, acabi vinculant la immigració a la delinqüència.

L'ONADA D'ASSALTS

**"La taxa de delinqüència no és la pitjor de la UE"**

**--L'onada d'assalts violents, especialment al litoral català, ha generat una certa psicosi. ¿Està justificada, amb les dades a la mà?**

--Més que psicosi, jo diria inquietud. Sempre s'han de millorar les dades de seguretat ciutadana. Aquesta és una societat que, pel seu desenvolupament urbanístic i en altres àmbits, exigeix més esforç; però les nostres dades de delinqüència no estan en absolut entre les pitjors de la Unió Europea. Ara bé, mentre hi hagi ciutadans que pateixin delictes, robatoris i violència, no ens podrem donar mai per satisfets.

**--Arran d'aquests assalts ha tornat a emergir el debat sobre els límits de la seguretat pública i la necessitat de recórrer a la protecció d'empreses privades.**

--Des del meu punt de vista, el Govern ha de garantir la seguretat. La seva responsabilitat és fer tot l'esforç que estigui a la seva mà per garantir la seguretat. És evident que no prohibirem la seguretat privada, i si hi ha ciutadans que hi poden recórrer, estan en el seu dret de fer-ho. Tot i això, el meu compromís, la meva responsabilitat i la meva filosofia és que la seguretat pública ha d'arribar a tots els ciutadans, o almenys cal intentar-ho.

**--Vostè ha elogiat la coordinació entre els Mossos d'Esquadra, la Policia i la Guàrdia Civil. ¿L'enviament de més de 200 guàrdies civils a Tarragona i el sud de Barcelona ha de ser transitori, fins que els Mossos completin el seu desplegament, o poden conviure els dos cossos?**

--A Catalunya sempre hi haurà un nombre determinat de policies i de guàrdies civils, perquè tenen la responsabilitat en delictes com el narcotràfic i la lluita contra bandes organitzades. Per tant, aquesta col·laboració se seguirà produint. Jo crec que Catalunya té un bon model de seguretat pública, però el Govern garanteix que la Policia i la Guàrdia Civil estaran sempre obertes a la col·laboració amb els Mossos, que són els responsables de la seguretat a Catalunya.

LA IMMIGRACIÓ

**"Potser s'haurà de revisar el procés de repatriació"**

**--Les últimes bandes desarticulades a Catalunya estaven formades per romanesos, que aviat seran ciutadans de la Unió Europea. ¿Li fa la impressió que aquest fenomen anirà a més?**

--A les bandes organitzades no les podem jutjar per la seva nacionalitat. Qui delinqueix no té nacionalitat; la seva nacionalitat i el seu carnet d'identitat és el

de delinqüent. Això sempre es produeix en altres països on la immensa majoria dels seus ciutadans són honrats. Hem d'anar amb compte amb això.

**--Però el cert és que bona part d'aquestes bandes procedeixen de països de l'Est d'Europa.**

--Sí, això és veritat. En aquests països hi ha hagut una delinqüència que s'ha anat organitzant en els últims anys. Però crec que cada vegada hi ha més eficàcia, intel·ligència, coordinació i informació entre els països de la UE. De cara al futur tenim millors condicions cada dia per poder resoldre aquest problema.

**--El Senegal ha suspès la repatriació d'immigrants sense papers procedents d'Espanya pels incidents del primer vol. ¿És un revés per a la seva política dissuasòria davant de la immigració il·legal?**

--Treballem en favor de les polítiques de repatriació, i el Senegal s'ha compromès a col·laborar-hi. Potser s'haurà de revisar el procés de repatriació, però tenim la confiança que se seguirà produint.

**--¿Aprecia algun risc que el binomi immigració-delinquència arrelhi en l'opinió pública espanyola?**

--Confio que no, perquè la societat espanyola té valors profunds de solidaritat. Espanya és una societat oberta que rebutja qualsevol actitud que pugui alimentar la xenofòbia o el racisme.

L'ECONOMIA

**"L'opa hauria beneficiat els consumidors"**

**--Proliferen els *mileuristes* mentre Espanya atresora un terç dels bitllets de 500 euros de tot el món. ¿Què li suggereix?**

--Per un costat, que hem de millorar la qualitat de l'ocupació, sobretot dels joves. Ja hem pujat el salari mínim --que serà de 600 euros el 2008--; hem firmat l'acord per a la reforma laboral, que reduirà la temporalitat; i impulsem la productivitat. Per un altre costat, és cert que no és bon símptoma que hi hagi



dos bitllets de 500 euros per espanyol. El pla de prevenció contra el frau va augmentar l'any passat en més d'un 40% les actuacions de control, i en un 14% la recaptació.

**--¿Per què no acaba d'excel·lir el Ministeri de la Vivenda?**

--Sóc conscient de les dificultats que tenen molts joves per la vivenda i la qualitat de l'ocupació. Per això hem firmat un acord que transformarà en indefinits un milió de llocs de treball temporals, i hem elaborat un Pla de Vivenda perquè els joves puguin accedir a un pis. Actuem en molts fronts, però coneixem l'amplitud del problema.

**--¿A qui beneficia i a qui perjudica el bloqueig de l'opa de Gas Natural sobre Endesa?**

--Sembla clar que l'operació, subjecta a les condicions aprovades pel Consell de Ministres, millorava la competència tant en el mercat del gas com en l'elèctric. L'operació hauria estat beneficiosa per als consumidors. Però el Govern hi és per vetllar per l'interès general dins del respecte a la llibertat d'empresa i, per descomptat, de les decisions dels òrgans reguladors i la justícia.

RELACIONES EXTERIORS

**"Diré al Papa que estic obligat amb els espanyols"**

**--Amb la política de nacionalitzacions d'Evo Morales, ¿quines expectatives de futur tenen les empreses espanyoles a Bolívia?**

--Les decisions de Morales han canviat les condicions en què treballen allà les nostres empreses. No ens van agradar les formes, sense diàleg previ, i així l'hi vam fer saber. Li vam demanar que els nous contractes es negociïn bilateralment, i Morales m'ha assegurat per carta que així es farà. Són compatibles els drets i interessos del poble bolivià amb els drets i interessos de les companyies espanyoles que han invertit al país. Es tracta de trobar el punt d'equilibri.

**--Dos anys després, ¿com ha afectat la retirada de l'Iraq les relacions amb els EUA?**

--Aquesta decisió, que va provocar un distanciament molt important, era un compromís amb els ciutadans, i el temps ha demostrat que era encertada. Les relacions comercials van bé, i en el terreny polític els contactes a alt nivell són freqüents i cordials. No estem d'acord en tot, però ens respectem mútuament i col·laborem en molts àmbits.

**--Tampoc les relacions entre l'Estat espanyol i l'Església passen el millor moment. ¿Quin missatge pensa transmetre al mes de juliol al Papa?**

--És evident que tenim punts de discrepància amb l'Església, però també és cert que treballem junts en educació, sanitat, cooperació... Aniré a veure el papa Benet XVI amb tot respecte, el que em mereix la fe de molts espanyols, i li explicaré que jo també estic obligat amb els milions d'espanyols que esperen que el nostre programa de govern es compleixi.

**"Catalunya és solidària encara que alguns no ho entenguin"**

En la segona entrega de l'entrevista amb EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, el president del Govern defensa l'acord sobre l'Estatut i reflexiona sobre els motius pels quals el debat sobre el finançament, que en altres països és estrictament tècnic, aquí adquireixi un caire passional, especialment quan la protagonista és Catalunya. Més enllà dels resultats de les eleccions catalanes, Zapatero reclama el dret a entendre's amb CiU, i també amb ERC, al marge del seu 'no' a l'Estatut.

**--En el triomf del sí en el referèndum s'hi juguen molt CiU, PSC i Iniciativa, però també vostè, perquè aquest Estatut és també la seva aposta personal.**

--Els ciutadans de Catalunya tenen l'oportunitat de decidir el seu futur, i són molt més importants que totes les idees i que tots els polítics junts. Tenir un estatut nou que reforma el de fa 27 anys és una decisió per a una llarga etapa,

per a una Catalunya amb més autogovern, i per aquest motiu la decisió que prendran els catalans està molt per sobre de les actuacions dels diferents partits. El gran avantatge d'aquest Estatut, i d'aquí ve la meua confiança en el sí, és que tot serà millor per a Catalunya. Ningú pot trobar un element negatiu en un text que, a més a més, facilita la conciliació amb el conjunt d'Espanya.

**-- En el referèndum del 1979 la participació va ser del 59%. Pasqual Maragall i altres dirigents catalans donen per bo superar la meitat del cens. ¿Quina és la seva aposta?**

--El llistó el marquen els ciutadans. És el seu moment, donem-los el protagonisme i respectem la seva participació. Catalunya és una societat culta, avançada, moderna i democràtica. Això en si mateix és un factor estimulanti i optimista per a la participació.

**-- Un dels factors per aconseguir una participació raonable està en la mobilització d'un segment de l'electorat no especialment sensible a les qüestions identitàries, que correspondrà mobilitzar al PSC i a vostè, que es bolcarà en Catalunya durant aquestes dues setmanes.**

-- És veritat que he fet un esforç, també l'ha fet tot el partit socialista. Tinc el convenciment que l'electorat que simpatitza amb el PSC anirà majoritàriament a les urnes. Per a un votant progressista aquesta és una llei de lleis que conté un ampli capítol de drets que reforcen la llibertat i la seguretat dels ciutadans davant els poders públics de Catalunya, que a més a més guanya els instruments per als tres grans temes que afronta una societat com la catalana: l'educació i la investigació; el medi ambient i el desenvolupament sostenible, i el problema de la immigració. En aquests camps, l'Estatut atorga amplis poders a la Generalitat.

**-- ¿Ha fet un balanç de les plomes que s'ha deixat en el debat de l'Estatut? En el conjunt d'Espanya la seva imatge s'ha desgastat, i a Catalunya s'ha distanciat d'un soci com ERC...**

-- Estic molt satisfet que el dia 18 es voti un magnífic Estatut. Era un compromís i una aposta que, com totes les que valen la pena, tenia dificultats. Però la societat analitza els processos polítics amb una perspectiva que no és la dels

polítics ni la dels periodistes. Nosaltres vivim molt al dia, pensem que la gent vota cada dia, i no és veritat. La gent valora els resultats més que no pas els processos, avalua una tasca conculsa, que es pot explicar amb molta més serenitat que en els moments en què es va desenvolupar la negociació.

**-- El PP català, tot i presentar l'Estatut com a font de tots els mals, no ha dubtat a oferir-se a CiU per governar a Catalunya.**

-- La proposta m'ha sorprès, m'ha divertit. Que el PP vulgui governar amb un partit que recolza fermament l'Estatut indica que tot el que ha fet no era ni per l'Estatut ni per Catalunya; era per Zapatero. Els dirigents del PP han utilitzat el debat de l'Estatut per a altres finalitats. El seu objectiu no era alertar dels riscos de l'Estatut sinó buscar la confrontació amb el Govern, i ara queda en evidència perquè ja plantegen la possibilitat de governar amb aquest Estatut. El Govern que surti de les pròximes eleccions autonòmiques serà el que desenvolupi l'Estatut, el que negociarà les transferències. Tot això necessitarà, molt probablement, tota una legislatura. ¿Com és possible que algú que diu que aquest Estatut és un desastre per a Catalunya, que és intervencionista i que trenca Espanya, després l'assumeixi com un instrument còmode per governar?

**--El model d'Estat que s'està conformant, sense el suport del PP, concita menys consens que el del 1979. ¿Tindrà la mateixa estabilitat que el model de la transició?**

-- Per descomptat. L'actitud del PP, insisteixo, no respon a les reformes territorials, sinó a la voluntat de convertir-les en un element de confrontació directa amb el Govern. El pronòstic és claríssim: viuran amb l'Estatut sense problemes. I amb l'Estatut d'Andalusia. No n'hi ha cap dubte. Ja va passar el 1979: la dreta, la predecessora del PP, no va votar l'Estatut de Sau. ¿I ara què? Ara defensa l'Estatut del 1979. Doncs ara passarà igual.

**-- Al llarg del debat, a Catalunya hi ha hagut una certa sensació de soledat. S'han trobat a faltar a la resta d'Espanya veus d'intel·lectuals, polítics i mitjans de comunicació que defensessin, com el 1979, el dret dels catalans a un autogovern més ampli.**

-- Crec que hi ha dos factors que ho poden explicar. El primer és que l'esquerra

al nostre país, especialment durant la transició, ha tingut una doble ànima sobre el model territorial que convenia a una societat moderna i plural com l'espanyola, però al mateix temps ha sigut molt susceptible davant les tensions separatistes. I aquesta doble ànima ha estat allà latent, i ara s'ha vist d'una manera clara quan hem debatut l'Estatut de Catalunya. I en segon lloc, hi ha una percepció que és difícil de combatre, encara que m'he esforçat per fer-ho i ho seguiré fent. Té a veure amb l'actitud de les forces polítiques de Catalunya al voltant del que consideren una excessiva solidaritat amb el conjunt d'Espanya. El problema és que el debat supera la racionalitat i entra en l'àmbit passional. El debat als estats federals és un debat racional, de números, on les parts i el conjunt han de renovar els seus compromisos periòdicament en funció de com va l'economia. Però aquí, en canvi, el debat és calent i passional. És a dir, defensar, com jo he fet, que Catalunya és una societat que contribueix al conjunt amb esforç, que és solidària, és una veritat que no s'entén en alguns sectors de l'opinió pública. El debat hauria de ser molt més racional, centrat en el funcionament de l'Estat i dels comptes públics.

**-- El debat sobre la solidaritat ha obert una bretxa emocional entre Catalunya i la resta d'Espanya. ¿Es podran arribar a tancar aquestes ferides?**

-- Sens dubte. Vull matisar que això s'ha produït en sectors molt concrets, perquè, insisteixo, el debat va entrar en el terreny emocional, i no en el racional. Per exemple, tothom pot veure raonable que les Balears plantegin que estan mal finançades i que contribueixen molt al conjunt, i això no provocarà mai una reacció contra les illes Balears. Però si ho planteja Catalunya, la cosa ja canvia, sembla un fet insostenible. Per això parlo d'una reacció emocional, quan el que s'ha de tenir és una reacció normal, freda, on al final es negocia i s'arriba a un acord que compagina tots els interessos. Però, més enllà de tot això, de les balances fiscals i de les necessitats de finançament dels serveis públics, tots els models que puguem posar a sobre de la taula estan condicionats, en el fons, per una qüestió, que és l'evolució de l'economia i dels ingressos públics per al conjunt i per a cadascuna de les parts. Si Catalunya evoluciona bé econòmicament, amb l'alt grau d'autonomia fiscal que es tindrà amb aquest estatut, els seus ingressos evolucionaran bé. Si el conjunt de l'economia del país

evoluciona bé, els ingressos també ho faran, i tindrem molta més capacitat per acordar un repartiment que sigui racional. Per a les finances de les comunitats, cuidar l'estabilitat pressupostària, tant per part dels governs autonòmics com de l'Executiu central, és molt més decisiu que les múltiples fórmules de finançament autonòmic.

**-- Un dels problemes és que a la resta d'Espanya existeix la percepció que Catalunya és una comunitat autònoma rica, on no hi ha problemes socials.**

-- En sóc absolutament conscient. Ho he defensat i ho he explicat. A Catalunya hi ha problemes socials, hi ha zones que tenen a veure amb la naturalesa del *desarrollismo* dels anys 60 i 70, especialment a tota la gran àrea de Barcelona. Han millorat moltes coses, però encara hi ha qüestions pendents i nous reptes, com la immigració. Però també és veritat que a Catalunya la renda supera en diversos punts la mitjana europea. I això no es deu només al fet que hi hagi un volum important de persones riques, sinó al fet que un ampli sector de la societat té una situació econòmica raonable.

**-- Vostè dibuixa un model de finançament molt optimista, però els detractors de l'Estatut li atribueixen una tremenda indefinició. Fins i tot que ni tan sols garanteix la salvaguarda de l'ordinalitat, és a dir, que Catalunya, una vegada liquidats els impostos, no perdrà posicions en benefici d'altres en la classificació de la riquesa per habitant de les comunitats.**

-- Sé que s'estan utilitzant uns barems agafats pels pèls, però el que anomenem ordenació de renda per habitant és un concepte universal, a la Unió Europea, en els àmbits acadèmics i, és clar, també a l'Administració de l'Estat. La renda per habitant i el producte interior brut són els que són, i és absolutament impossible que aquesta ordenació s'alteri per efecte del que representen les transferències derivades del finançament autonòmic.

**--La qüestió és que no se sap com beneficiarà Catalunya el nou model.**

--No hi ha cap model, tampoc el que va aprovar el Parlament de Catalunya, que

pugui quantificar el resultat final. A més, aquell era un model de finançament mal concebut. A les Corts el que hem fet ara és no partir de zero, ni en el finançament ni en la distribució de les competències. Hem partit del model actual, avançant cap a més autonomia fiscal i cap a una precisió més important del que ha de ser la solidaritat i, per tant, el fons de cohesió. La tendència lògica del nou model serà que aquelles comunitats que creixin bé, les que tinguin més potencial, experimentaran una millora del seu finançament. Quantificar-ho ara mateix és impossible.

**-- Si és concret el compromís d'inversió estatal a Catalunya. ¿S'atreveix a quantificar-lo?**

--Es poden fer algunes estimacions, encara que tot dependrà dels projectes que s'acordin entre la Generalitat i el Govern central. El millor de l'Estatut, en efecte, és la disposició addicional tercera, la que estableix que durant set anys la inversió de l'Estat a Catalunya serà la mateixa que el volum del seu producte interior brut. Això pot augmentar un mínim del 20% la inversió anual en carreteres, en ferrocarril, en alliberament de peatges o en alternatives als peatges. I suposarà recuperar la inversió que no s'ha fet a Catalunya durant els últims 15 anys.

## **"A ERC li costa demanar el 'no', i això augmenta el respecte que li tinc"**

**-- ¿Era conscient que el seu pacte del mes de gener amb Artur Mas acabaria suposant la ruptura amb Esquerra?**

-- En absolut. A més, els primers compassos no anaven en aquesta direcció. Vaig parlar aquella nit dissabte 21 de gener tant amb Joan Puigcercós com amb Josep- Lluís Carod-Rovira, i l'endemà vaig estar amb ells. Vam quedar que continuaríem dialogant perquè es pogués ratificar el seu suport al text, perquè bona part de la tasca del contingut de l'Estatut té el segell d'Esquerra. En el fons, deuen tenir apreciació a l'Estatut. Crec que Esquerra no dóna suport a l'Estatut no pel contingut, sinó pel continent. Crec que no l'encerta en termes polítics, encara que penso que viurà a gust amb l'Estatut i que exigirà que es compleixi.

L'hi he dit a Puigcerçós, des de la bona relació que tenim. ERC ha tingut un comportament generós amb mi al Congrés dels diputats. Crec que, en el fons, hi ha una recíproca comprensió, i veig que els costa defensar el *no*, i això augmenta el respecte que els tinc.

**-- En el debat sobre l'estat de la nació, el portaveu de CiU, Josep Antoni Duran Lleida, li va llançar una oferta de col.laboració en tota regla. Poc després els seus socis d'Esquerra i d'IU-ICV l'advertien del perill de girar a la dreta.**

-- Vaig escoltar els portaveus dels grups de CiU, ERC i IU-ICV que es referien al fet que les eleccions catalanes acabarien influint en la formació de majories al Parlament d'Espanya. La meva actitud, més enllà del resultat, és buscar el màxim de diàleg amb CiU i amb ERC. I ho intentaré sigui quin sigui el Govern de Catalunya, perquè crec que això és bo per a la governabilitat d'aquest país, i també per a Catalunya. Tothom sap que vull que hi hagi un president de la Generalitat del PSC i que penso treballar perquè sigui així, però, com a president del Govern central, procuraré tenir una bona relació amb CiU, a la qual respecto encara que no em donés la investidura. Ha tingut contribucions importants i representa un percentatge significatiu de la societat catalana. I sempre tindrè consideració a ERC, que sí que em va donar la investidura. Han treballat bé, crec que ho fan sincerament, i aquestes coses no s'obliden. Serà molt difícil que em vegin en una confrontació oberta amb ells.

**-- No se li escapa que CiU desitja la retirada de Maragall, que no es presenti a les eleccions.**

-- Crec que les forces polítiques hem de ser molt respectuoses amb el que són els processos electorals. Resulta evident que els ciutadans de Catalunya en les pròximes eleccions diran quin govern volen. Ho diran amb contundència. Malgrat que és una societat plural, i que hi ha diversos partits amb representació parlamentària, el resultat serà inequívoc. Que CiU vulgui guanyar a Catalunya sembla lògic; que CiU es vulgui entendre i vulgui col·laborar amb l'actual Govern d'Espanya, també, perquè aquest és un Govern que té una actitud positiva cap a Catalunya. Que ERC vulgui estar al Govern de Catalunya és lògic, encara que és veritat que, amb la seva posició en l'Estatut, la cosa és



més complicada. Em sembla que és el més natural, i per tant no s'hi ha de donar més transcendència.

**-- És un secret conegut que les seves relacions amb Maragall s'han deteriorat. ¿Què pensa quan sent el president de la Generalitat dir que vostè, com abans van fer Adolfo Suárez i Felipe González, ha confós el nacionalisme català amb Catalunya?**

-- Jo he treballat molt per recolzar Maragall com a president de la Generalitat, no només en la campanya electoral sinó després, per formar govern. Hi segueixo tenint una relació personal molt positiva, no tinc més que reconeixement a la seva tasca. I sobre alguna valoració que ha fet i a la qual vostè al·ludeix, crec que ha estat freqüent en totes les forces polítiques catalanes. Crec que la qüestió té a veure amb els plans polítics de l'elaboració de l'Estatut, que té dues fases. Una, l'aprovació a Catalunya, que va tenir un suport del 90%. Però, després, al Congrés dels Diputats, la majoria que jo represento en aquell Parlament havia de garantir una base de suport suficient. I aquí és on lògicament entrava el PSC, després CiU, ICV i tant de bo hagués pogut ser amb ERC.